

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 851 ²	Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (Ῥωμ. 13,11 – 14,4) 17 Μαρτίου 2013 πρωί (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὑπνοβάτες

Ἀδελφοί, «ὥρα ἡμᾶς ἦδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι» (Ῥωμ. 13,11)

Ἀρχίζω τὸ κήρυγμα μὲ ἓνα παράδειγμα. Ἀσᾶς ἐρωτῶ· ἔχετε δεῖ ποτέ σας ὕπνοβάτη; Εἶνε κάτι φοβερό. Ὁ ὕπνοβάτης σηκώνεται τὴ νύχτα καί, ἐνῶ κοιμᾶται, ἀνοίγει τὴν πόρτα, βγαίνει ἔξω καὶ περπατάει! Κι ἂν βοηθήσῃ ὁ Θεὸς καὶ δὲν πέσῃ σὲ κανένα πηγάδι ἢ ἀπὸ καμμιά ταρατσα, θὰ ἐπιστρέψῃ πάλι στὸ κρεβάτι του. Τὸ πρωί, ὅταν ξυπνήσῃ καὶ τὸν ρωτοῦν τί ἔγινε τὴ νύχτα, δὲ θυμᾶται τίποτε. Αὐτὸς εἶνε ὁ ὕπνοβάτης. Ἐνα φαινόμενο, ποὺ καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ καλὰ - καλὰ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Ὁ ὕπνοβάτης εἶνε ἓνα παράδειγμα· εἶνε εἰκόνα μιᾶς ἄλλης καταστάσεως γιὰ τὴν ὁποία μιλάει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Φωνάζει καὶ μᾶς λέει, ὅτι πρέπει **νὰ ξυπνήσουμε ἀπὸ τὸν ὕπνο** (βλ. Ῥωμ. 13,11). Ποιόν ὕπνο; Δὲν πρόκειται γιὰ τὸν φυσικὸ ὕπνο. Αὐτὸς εἶνε ἓνα δῶρο τοῦ Θεοῦ. Εἶνε ἀνάπαυσις τοῦ σώματος, ἀνανέωσις τῶν δυνάμεων, φάρμακο ζωῆς, ὑγεία καὶ εὐλογία· ὅπως ἀντιθέτως ἡ ἀϋπνία εἶνε μιὰ τιμωρία, μιὰ μᾶστιγα.

Ὡστε ὅταν λέῃ ἐδῶ ὁ ἀπόστολος, ὅτι πρέπει νὰ ξυπνήσουμε, ἐννοεῖ ἀπὸ κάποιον ἄλλο ὕπνο, ὕπνο σὰν τοῦ ὕπνοβάτου, **ὕπνο ἐπικίνδυνον καὶ θανατηφόρο**, ὕπνο κατηραμένο. Εἶνε ὁ ὕπνος ποὺ ἔλεγε κι ὁ Δαυῖδ· Βοήθησέ με, Θεέ μου· «*φώτισσον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρός μου· ἰσχυσα πρὸς αὐτόν*» (Ψαλμ. 124,5). Καὶ ὁ ὕπνος αὐτός, ἀδελφοί μου, εἶνε ὁ ὕπνος ποὺ φέρνει στὴν ὕπαρξί μας ἡ ἁμαρτία· κάθε ἁμαρτία. Θέλετε παραδείγματα;

Νὰ μία συγκεκριμένη ἁμαρτία, ποὺ τὴν ἀναφέρει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Εἶνε ἡ μέθη (βλ. Ῥωμ. 13,13). Ὄταν ὁ ἄνθρωπος μεθύσῃ, ζαλίζεται, χάνει τίς αἰσθήσεις του, δὲν κυριαρχεῖ πλέον στὸν ἑαυτό του. Ὁ **μέθυσος** δὲν ἔχει φρένο. Ἀνοίγει τὸ στόμα του, μὰ τὰ λόγια του εἶνε ἀνοησίες, ἀστειολογίες, ἀισχρολογίες καὶ ὕ-

βρεις, ποὺ ἐκτοξεύει ἐναντίον τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Τὰ λόγια του ἀκόμα εἶνε ἐκμυστηρεύσεις· τὰ πιὸ σοβαρὰ μυστικά τῆς ζωῆς του, ποὺ δὲν τὰ λέει οὔτε στὴ γυναῖκα του οὔτε στὸν πνευματικὸ του, τὰ λέει τότε μπροστὰ σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ γίνεται καταγέλαστος. Ἀκόμη χειρότερα, τὴν ὥρα τῆς μέθης κυριαρχεῖ ὁ σατανᾶς καὶ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ μεθύσου βγαίνουν φρικτὲς βλασφημίες τῶν θείων. Κ' ἐπειδὴ στὸ θολωμένο μυαλό του δὲν κυριαρχεῖ πλέον ἡ λογικὴ, ὁδηγεῖται καὶ σὲ ἄλλες ἁμαρτίες, ποὺ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Ἡ μέθη ἔχει γειτόνισσα τὴν πορνεία, τὴ μοιχεία καὶ τὴν ἀκαθαρσία (ἐ.ἀ. 13,13). Βάκχος καὶ Ἀφροδίτη γειτονεῦουν, ὅπως λέει καὶ ἡ μυθολογία. Ἄλλος γείτονας τῆς μέθης εἶνε ὁ θυμὸς, καὶ ἄλλος ἀκόμη χειρότερος ὁ φόνος. Διότι ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ ἀλκοὸλ καὶ ὁ πιὸ ἥσυχος ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ διαπράξῃ φρικτὰ ἐγκλήματα. Ὁ ἔνδοξος Μέγας Ἀλέξανδρος σὲ συμπόσιο, ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ ἀλκοὸλ ἐφόνευσε – ποιόν; Τὸν Κλεῖτο, τὸν καλύτερό του φίλο!

Ὑπνοβάτης ὁ μέθυσος. Θέλετε ἄλλον ὕπνοβάτη; Νὰ ὁ **φιλάργυρος**. Αὐτὸς πλέον δὲν μεθαί με κρασί, ἀλλὰ με τὸ χρῆμα. Ἄδικεῖ καὶ κλέβει, ἀρπάζει τὸ ψωμὶ τοῦ φτωχοῦ, τῆς χήρας καὶ τοῦ ὀρφανοῦ. Ἡ φιλαργυρία φτάνει ἀκόμη καὶ μέσα στὸν ἱερὸ ναό, ποὺ τὸν μεταβάλλει σὲ «*οἶκον ἐμπορίου*» (Ἰω. 2,16). Ὁ φιλάργυρος ἐμπορεύεται ὅ,τι ἱερὸ καὶ ὄσιο, γίνεται καὶ χριστέμπορος καὶ θεοκάπηλος. Καὶ σὰν τὸν ὕπνοβάτη ἔχει τελεία ἀναισθησία.

Ὑπνοβάτης ὁ μέθυσος, ὕπνοβάτης ὁ φιλάργυρος, ὕπνοβάτης καὶ ὁ **φιλόδοξος**. Αὐτὸς ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ νόμιμη ὁδὸ, καὶ προσπαθεῖ με κάθε θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο μέσο ν' ἀναρριχηθῇ σὲ ἀξιώματα. Ἐνα τὸν ἐνδιαφέρει, πῶς θὰ καταλάβῃ τὴν ἐπίζηλη θέσι. Εἶνε κι αὐτὸς ἓνας φοβερὸς ὕπνοβάτης.

* * *

Ἄλλὰ θὰ μοῦ πῆτε· Ἐμεῖς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ οὔτε μέθυσοι οὔτε φιλάργυροι οὔτε φιλόδοξοι εἴμαστε. Εἴμαστε φτωχαδάκια· μεροδούλι - μεροφαί. **Εἴμαστε ἐμεῖς ὑπνοβάτες;**

Καὶ ὅμως δὲν σᾶς ἀδικῶ. Ἀφήνω ὅλους αὐτοὺς ποὺ εἶπαμε, καὶ σᾶς λέω ὅτι κι ἀπὸ σᾶς, ποὺ ἔρχεστε στὴν ἐκκλησία, ἂν ἐξαιρέσω ἐλάχιστους, ὅλοι οἱ ἄλλοι **εἴστε ὑπνοβάτες.**

— Ὑπνοβάτες ἐμεῖς;

Ναί. Καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως μὲ μερικά παραδείγματα. Ἐὰν στὸ **σχολεῖο**, τὴν ὥρα ποὺ διδάσκει ἓνας σοφὸς δάσκαλος, κάποιον τὸν πάρη ὁ ὕπνος, τί θὰ γίνη ὅταν ξυπνήσῃ; Ὅ ἀκούη νὰ λένε οἱ ἄλλοι, «Μωρὲ τί σπουδαῖα πράγματα εἶπε ὁ δάσκαλος σήμερα!...», κι αὐτὸς δὲν θὰ ἔχῃ ἰδέα. Καὶ ἂν σ' ἔνα **θέατρο**, ὅπου παίζεται ἓνα σοβαρὸ ἔργο, κάποιον σὲ μιὰ γωνιὰ τὸν πάρη ὕπνος καὶ ῥοχαλίζη, τί θὰ καταλάβη; Μόλις τελειώσῃ τὸ θέατρο θ' ἀκούη νὰ λένε, «Πολὺ ὡραῖα ἔπαιξαν οἱ ἠθοποιοί, μᾶς ἔκαναν καὶ κλάψαμε...», αὐτὸς ὅμως δὲν θὰ καταλαβαίνη τίποτε. Καὶ ἂν σὲ μιὰ **συναυλία**, ὅπου ἐκτελεῖται τὸ καλύτερο μουσικὸ ἔργο, κάποιος ἀποκοιμηθῇ, ὅταν στὸ τέλος ξυπνήσῃ, οἱ ἄλλοι θὰ εἶνε ἐνθουσιασμένοι, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θὰ ἔχῃ ἀκούσει τίποτε.

Αὐτὸ παθαίνουμε κ' ἐμεῖς, ἰδίως στὴν **ἐκκλησία** τὴν ὥρα τῆς λατρείας. Ἐδῶ εἶνε τὸ ὑψηλότερο σχολεῖο, ὅπου διδάσκει αὐτὸς ὁ Χριστός. Ἐδῶ εἶνε τὸ οὐράνιο θέατρο, ποὺ ἂν ζήσης τὰ τελούμενα, ἀνεβαίνεις στὰ οὐράνια. Ἐδῶ εἶνε ἡ ἀγγελικὴ συναυλία, ποὺ μπροστά της ὁ Μπετόβεν ὠχρίᾳ. Ἐδῶ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ σμίγουν μὲ τοὺς ταπεινοὺς ἱερεῖς. Ἄν τὰ πιστεύης αὐτά, νὰ ἔρχεσαι στὴν ἐκκλησία· ἂν δὲν τὰ πιστεύης, μὴν ἔρχεσαι.

Ἄχ, Θεέ μου, **ποῦ καταντήσαμε**: νὰ μπαίνουμε στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ μὴ νιώθουμε τίποτε! Ὁ ἓνας κοιτάει τὸ ρολοῖ του, ὁ ἄλλος χασμουριέται, ὁ τρίτος κουβεντιάζει...

Ποιός, σᾶς ἐρωτῶ, ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*» ἔχει τὸ νοῦ του συγκεντρωμένο; Τελείως **ἀφηρημένοι εἴμαστε**. Ἡ γυναίκα σκέπτεται τὴν κουζίνα καὶ τὸ σαλόνι της, ὁ ἄντρας τὸ μαγαζὶ ἢ τὸ γραφεῖο του. Ὁ διάβολος φέρνει στὸ μυαλὸ ἀνεμοστρόβιλο καὶ τὰ παίρνει ὅλα. Παρόντες στὸ σῶμα, ἀλλ' ἀπόντες στὸ πνεῦμα.

Ὑπνοβάτες ὅλοι, ἀκόμα **καὶ οἱ ἱερεῖς**. Ποῦ εἶνε οἱ παπαῶδες ἐκεῖνοι οἱ ἀγράμματοι, ποῦ

λειτουργοῦσαν καὶ κλαίγανε; Ποῦ οἱ πιστοὶ ἐκεῖνοι, ποῦ μουσκεύανε τὰ πλακάκια τοῦ ναοῦ μὲ τὰ δάκρυά τους;... Νά λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ὅτι εἴμαστε ὑπνοβάτες. Εἴμαστε ὅπως ὁ ὑπνωτισμένος, ποὺ βρίσκεται πάνω στὴ χειρουργικὴ κλίνη καὶ δὲ νιώθει τί κάνουν δίπλα του οἱ γιατροὶ καὶ οἱ νοσοκόμες.

Ὅταν πάτε στὸ σπίτι σας **ἐξετάστε**, σὲ πόσες θεῖες λειτουργίες ἤρθατε στὸ ναὸ καὶ τὸ μυαλό σας ἦταν ἐκτὸς τῆς ἐκκλησίας ἢ σᾶς πῆρε ὁ ὕπνος σὰν τὸν Εὐτυχο (βλ. Πράξ. 20,8-12), χωρὶς συναίσθησι τοῦ μεγαλείου, τοῦ ὕψους καὶ τῆς λαμπρότητος τῶν ὄσων τελοῦνται.

* * *

Ἀδελφοί μου! Αὐτὰ ποὺ λέω σ' ἐσᾶς, τὰ λέω πρῶτα στὸν ἑαυτό μου. Ζοῦμε ὅλοι σὰν ὑπνοβάτες. Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; Εἶχα διαβάσει γιὰ ἓναν, ποὺ πῆγε πάνω στὸ βουνὸ τὸ **Βεζούβιο** καὶ κάθησε ἐκεῖ τὶς παραμονές τῆς ἐκρήξεως τοῦ ἠφαιστείου. Ὡραῖα, λέει, εἶνε ἐδῶ ἡσυχία, δέντρα, σκιά... Ξάπλωσε στὸ χορτάρι καὶ πῆρε ἓνα θαυμάσιο ὕπνο. Ἀπὸ κάτω ὅμως τὸ ἠφαιστειο δούλευε. Ποιός νὰ τοῦ τό ἔλεγε, ὅτι σὲ λίγο, ἐνῶ αὐτὸς θὰ ῥοχαλίζη, θ' ἀνοίξη ὁ κρατήρας καὶ θὰ τὸν καλύψῃ ἡ λάβα;

Ὁφείλω, ἀδέρφια μου, νὰ τὸ πῶ· **κοιμώμαστε κ' ἐμεῖς ἐπάνω σ' ἓνα ἠφαιστειο**. Ἄς γλεντοῦν, ἄς διασκεδάζουν, ἄς χορεύουν, ἄς ὀργιάζουν· τὸ ἠφαιστειο λειτουργεῖ, καὶ μιὰ μέρα θὰ ἐκραγῇ. Οὐαὶ κι ἀλλοίμονο σὲ ὅλους μας. Ὁ Βεζούβιος τῆς **ὀργῆς τοῦ Θεοῦ** (Ψαλ. 3,36. Ρωμ. 1,18-9,22. Ἐφ. 5,6. Κολ. 3,6. Ἀπ. 19,15) θὰ μᾶς τινάξῃ. Τότε ὅλοι θὰ ξυπνήσουμε, μὰ θὰ ἔνε ἀργά. Θὰ λέμε στὰ βουνά· Ἀνοίξτε καὶ καλύψτε μας, κρύψτε μας ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Κυρίου (πρβλ. Λουκ. 23,30. Ἀπ. 6,16).

Εἶνε αὐτὰ παραμύθια; Ὅχι, ἀδελφοί μου. Εἶνε γεγονότα, γεγονότα τῆς Ἀποκαλύψεως, ποὺ ἔρχονται. Γι' αὐτὸ κ' ἐγώ, ἓνας μικρὸς σαλπικτῆς μέσα στὴν Ἐκκλησία, σαλπίζω καὶ λέγω· **Ξυπνᾶτε, ξυπνᾶτε!**

Αὐτὸ τὸ νόημα ἔχει ἄλλωστε καὶ τὸ τροπάριο ποὺ ἀκοῦμε τὴ Μεγάλῃ Σαρακοστῇ «*Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις;...*». **Ξύπνα, ψυχὴ μου**· σήκω, γιατί κοιμᾶσαι; «*Τὸ τέλος ἐγγίζει καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι...*». Τὸ τέλος πλησιάζει καὶ θὰ σὲ ζῶση ἢ ἀγωνία...

Ἄς μὴ κοιμώμαστε, ἀδελφοί μου, γιὰ ν' ἀκούσουμε τὸ «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...*». Ἄς ξυπνήσουμε καὶ **ἄς γρηγοροῦμε**, γιὰ ν' ἀξιωθοῦμε τοῦ Θεοῦ νυμφῶνος, κ' ἐκεῖ νὰ δοξάζουμε Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**